

es testimoni amb alguna reforma o millora la seva actuació, per a fer-ne ofrena als seus adeptes, com a prova de sa capacitat per a governar.

A pesar de que nosaltres encara siguem populars, no podem patrocinar, per a la lluita futura, altre coal·lició que no sigui sols feta entre'ls elements lliberals de totes menes que tenen representació dintre la vida política local. I és perquè creiem que no sols de pa viu l'home; hem de procurar també per l'ànima, i la nostra, amb veu imperiosa, reclama per a ella la mateixa atenció que per al cos. Una administració sana i ben dirigida fortificarà'l nostre cos i aquesta, amb pràctiques lliberals, ens incorporará a la vida dels pobles conscients.

Administració i llibertat, dintre'l més profunde respecte a les persones i a les coses. Aquest serà'l nostre lema.

Que se'ns jutgi amb tanta severitat com es vulgui; però amb altesa de mires, mirant cap a Granollers, com prometem fer-ho nosaltres envers els nostres adversaris i dia vindrà en que'l poble, agrait a la cooperació i sacrificis de tots, dictará el fallo que sa consciencia l'hi aconselli, avalorant els serveis prestats.

Balace de una política

El fracaso de los, hasta hoy, directores de la política local, dió margen a esa gran corriente de reorganización que parece llevarse a cabo con entusiasmo, y que, encauzada con acierto, puede ser de práctico resultado.

Fué obsesión de los antiguos primates — liberales y conservadores — echar en olvido ideales del partido cuya representación ostentaban, para, por todos los medios, procurarse buen número de incondicionales a su persona que a fuer de *estómagos agradecidos* hiciéranles falsa aureola; sin preocuparse en oír las quejas débiles, pero sentidas, de quienes, al no rendir pleitesía sentían sobre ellos el rigor de la Ley, justa, cuando es equitativa pero censurable siempre, al tornarse exclusivista.

Se les concedió, a base de derechos adquiridos, cierta hegemonía y así pudimos ver tornar pacíficamente en el gobierno — o mejor en el desgobierno — de Granollers, a unos señores, cuya filiación política dejaban en casa, una vez dueños de la R. O. que les erigia en directores de nuestra administración.

Habituado el pueblo al fraude, tolerado y casi me atrevo a decir fomentado por quien debía deber de evitarlo, era por demás lógico

que resultara mermado y en mucho el ingreso municipal, como también que se tradujera en el ominoso estado en que actualmente se halla la Hacienda comunal.

Tal ha sido el balance de una — llamémosla — política llevada a cabo, o mejor dicho, tolerada por quienes, borrachos por una desmedida ambición personal, a saciarla únicamente dirigieron sus esfuerzos, sin parar mientes en que tal proceder servía sólo en descrédito de sus ideales, conservadores o liberales, y en provecho de los que, agrupados en torno suyo, hicieran de la política el más innoble de los comercios.

Estado de cosas que llevó a nuestro pueblo a un continuo y latente malestar y fué causa de que elementos jóvenes, luchadores, nuevos en la política, hayan pretendido llevarla a su verdadero cauce, sin olvidar, empero, que es labor de titanes el educar un pueblo para el cumplimiento estricto de la ley, cuando se le tiene habituado a burlarla, en beneficio particular.

T.

“La Opinió” en marcha

Diumenge passat la redacció, administració i impremta de LA OPINIÓ va anar de *juerga*. ¿Per què? Perquè sí; per a distreure'ns i per a fer la denteta als de la botigueta de davant, que podran tenir molta sintaxi, però no tenen ni taxis (com nosaltres aquell diumenge) ni molta ortografia, com ho demostren anant sempre a peu, com qualsevol espanyol de quarta i escrivint *hiba* i *hechar* amb dues *hh* que fan més claror que les de can Parera, intel·ligent i distingit cerer i director de periòdics *comarcans*, tot d'una peça.

Un cop *de-terminat* aquest paragraf — com dirien molt bé'ls savis de la Grecia, que ara fan de periodistes *comarcans*, si haguessin de conjugar el verb *terminar* — seguirem donant compte a la nostra nombrosa i cada dia més distingida clientela, de l'excursió que, per unes hores, va ocupar tota l'atenció... nostra. Ja suposem que'ls de la botigueta del davant faràn suposicions de mala mena, perquè és cosa tant propia d'ells, com de trobar lletges a les altres dones, les dones lletges quan es veuen en l'espill.

Doncs sí, el sol reia, el cel era blau, d'un blau cel bastant ben encepapat, i feia força calor. El tren, anant avall, corria, corria, ben ignorant que en el seu sí hi duia tant bo, i ara una, ara dues, i altres i altres estacions, ens vam trobar a Barcelona sense adonar-nos'en, abstrats en la contemplació del Tibidabo, que s'alçava, magestuós, amb una torra en el seu cim tant dreta, que va suggerir un xistu papi-tesc al nostre intrèpit director.

A l'ésser a la gran urbs, com a bona gent llatina, com a homes gelosos de la netedat del nostre cos i a fi d'agafar gana per a quedar bé quan arribés el cas de provar-la, vam anar a la mar llatina, que encara és tant blava i tant inquieta com anys enrera. ¡Si ens haguessin vist les nostres llegendes corrent per la platja lluint entre altres coses, uns trajos de bany més virolats que'ls mitjons den *Papitu* Masanas! Fèiem goig de debó, mal ens està'l dir ho.

I un cop ben nets de cos, cap a muntanya s'ha dit! Per a anar-hi, ens vam embarcar i a

l'impressor més gran li va caure a l'aigua un berret de palla que acabava d'estrenar i que li costava setze rals. Res, es va voler banyar, també! Després, i sempre en correcte manifestació, vam passejar per la Rambla i com que en Lletget, que estava groc de tant estar dejú (eren les 11), se'ns hauria rebel·lat, vàrem esmorzar. En Clotet va entrar de xocolata a la francesa. No's volia empapatxar. I sempre de rigorós incògnit, per a evitar manifestacions i aglomeracions de gent i personal, anàrem a pair la xocolata den Clotet al *Salón Doré*, que és com si diéssim a can Caprani en fi. No feien res que'ns agradés, perquè som molt llepa-fils (valgan's l'expressió); però disfrutàrem al veure que'ls nostres desprecis molestaven a un senyor molt gras que feia cara d'ésser d'aquella Defensa Social que dies enrera ens havia d'engaviar a tots perquè vam fer enfadar, amb la més bona intenció del món, al mai prou celebrat *Padre Angel*.

I arribà'l moment culminant de la nostra marxa! L'apoteosi de la nostra excursió! ¡DOS automòbils, DOS! — com diuen els prospectes dels *cines* — ens esperaven. Hi pugem, ens hi assentem, com si sempre hi haguessim anat, i Passeig de Gracia amunt, i carrer den Salmorón (q. a. c. s.) amunt, i amunt sempre, montats en l'*inmundo vehículo de la burguesía*, vam arribar a la gran balconada que la gloriosa ciutat de Barcelona té al bell cim del Tibidabo.

¡Quin viatge! ¡I quins ulls, nosaltres, guaitant a dreta i a esquerra per a gaudir de les bel·leses tant ben *de-cantades* per l'Atracció de Forasters! ¡Quin desfici'l nostre per a no perdre ni un detall i perquè no vèiem ni un sol conegut que podés fer córrer per Granollers que anavem en automòbil! Renunciem a entrar en petits detalls d'aquesta part del nostre viatge. Fem-nos càrrec, també, que des de la ja abans esmentada balconada hem vist tot quant hi hà per veure, des de Llevant a Ponent, passant per la drecera, a l'immensa metròpoli, i permeti-se'ns que entrem a l'aristocràtic menjador del Restaurant, perquè són quarts de tres de la tarde i la xocolata ja és prou paida.

Aquests punts signifiquen que ja hem dinat. No explicarem el *menú*, perquè ens van servir menjars bastant estranys per a gent que ni tenim gramàtica, i en aquells moments, de verdadera prova, no podíem perdre'l temps entretenint-nos apuntant noms; no més direm que'ns van acabar els quarts i qui diu això diu la gana, i que'l ví de la Xampanya's va vessar, portant-nos una alegria tant intensa, que si en aquella hora triomfant ens ho demanen bé, proclamem una república ben suiça per a satisfacció del nostre benvolgut correl·ligionari don Jaume Serra i Dachs, a qui hauríem fet *abanderado* .. o arcalde. ¡Ah! No hi van haver brindis ni *Pare-nostres*; però tot rient, rient, es varen prendre acords trascendentals. I vàrem prendre cafè. En Margarit, paladejant el *rico Moka*, que diria en Busquets, s'anava inspirant per a fer una *Oda a Savarin*, el noi de can Lloreda, que no va voler *biscuit glacé*, s'extasiava escoltant el sò d'un timbal que anunciava una tribu de senegalesos i un servidor, xerraire de mena, vaig emmudir davant tanta grandesa i per a fer millor la digestió de tanta vianda. I expressament per a fer callar als incrèduls, ens vàrem fer tirar una fotografia, enfilats en els *autos*, en plena plaça del Tibidabo. Es un retrat molt maco, segons ens va dir el retratista; home que amb tota la serietat del món ens afirmava que si haguessim sigut senyores, que